

Arrest

nr. 219 937 van 17 april 2019
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. TANDIR
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TANDIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. TANDIR, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 28 november 2017 een aanvraag in voor een visum kort verblijf type C.

Met de bestreden beslissing werd het gevraagde visum geweigerd, op grond van de volgende motieven:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*
- *Andere*

Betrokkene is gepensioneerd en gescheiden.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over betekenisvolle en actuele resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene heeft uitgebreide familiebanden in de Schengenzone.

Betrokkene verbleef in België in het kader van gezinshereniging. Nadat ze meer dan een jaar België verlaten had, werd haar verblijfsrecht ingetrokken. De aanvraag voor een nieuw verblijfsdocument (F-kaart) werd haar op 21.06.2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd en haar betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont door deze aanvraag een duidelijke intentie tot lang verblijf in België.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende resterende banden met het land van origine bewijst om een positief gevolg te kunnen geven aan de inschatting van de terugkeergarantie.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert verzoekster onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en stelt zij dat de elementen die in de bestreden beslissing werden opgenomen onvoldoende zijn om de weigeringsbeslissing te rechtvaardigen, zodat de motivering ondermaats is. Zij gaat vervolgens over tot een kritiek van elk van de opgesomde motieven

2.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.2.2. Eén van de elementen die de verwerende partij ertoe heeft gebracht te concluderen dat verzoeksters voornemen om het grondgebied voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld is het gegeven dat zij reeds in België verbleef in het kader van een gezinshereniging, dat, nadat ze meer dan een jaar België had verlaten, haar verblijfsrecht werd ingetrokken, dat haar aanvraag tot het bekomen van een nieuwe verblijfskaart werd geweigerd en dat verzoekster door deze aanvraag duidelijk een intentie toonde tot lang verblijf in België.

Verzoekster betoogt dienaangaande dat zij in het verleden in België verbleef in het kader van een gezinshereniging met een Belgisch-Iraanse man, van wie zij inmiddels een paar jaar is gescheiden. Sinds 2012, nadat zij haar F-kaart had gekregen, heeft zij Iran elk jaar bezocht, telkens voor een periode van minstens drie maanden, dat zij ook in 2015 naar Iran is gegaan en er verbleef tot en met april 2017, dat bij haar terugkomst haar F-kaart onmiddellijk werd ingetrokken, dat haar aanvraag om een nieuw verblijfsdocument te bekomen werd geweigerd op 21 juni 2017 en dat, samen met deze beslissing, haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Zij heeft ervoor gekozen om de beroepsmogelijkheden niet uit te putten en vrijwillig gevolg te geven aan het bevel en heeft op 9 juli 2017 België definitief verlaten. Hoewel zij hier drie kinderen heeft, voelt ze zich hier niet thuis; ze heeft, in Iran een uitgebreide familie en een grote vriendenkring, haar financiële situatie is goed en zij is er meer dan tevreden. De verwerende partij bekijkt haar aanvraag dan ook niet in zijn geheel, aldus verzoekster: ook in het verleden verbleef zij elk jaar een lange tijd in Iran, zij is niet geïnteresseerd om in België te wonen en kwam in april 2017 terug naar België om zich administratief in orde te stellen en om haar kinderen terug te zien.

De verwerende partij stelt daar in haar nota tegenover dat verzoekster bezwaarlijk kan voorhouden dat *“heel haar leven zich afdraait in haar thuisland”*, gelet op het feit dat door de gemachtigde terecht werd

vastgesteld dat de verzoekende partij in het verleden reeds verblijfsrecht in België heeft verworven op grond van gezinshereniging, dat dit minstens impliceert dat de verzoekende partij de familiebanden dewelke zij in het land van herkomst nog heeft, ondergeschikt acht aan de familiebanden in België (en bij uitbreiding de Schengenzone), dat dit des te meer klemmt nu zij na de intrekking van het verblijfsrecht een poging heeft ondernomen om opnieuw in het bezit te worden gesteld van een F-kaart, hetgeen evenwel werd geweigerd tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en dat, gelet op voormelde poging om opnieuw duurzaam verblijfsrecht in België te verwerven, haar kritiek, daar waar zij aanvoert dat de gemachtigde ten onrechte zou hebben aangevoerd dat de resterende familiale banden in het land van origine niet betekenisvol zijn, grondslag mist. Het feit dat het grootste deel van de familie van de verzoekende partij nog in Iran zou wonen, heeft de verzoekende partij er eerder niet van weerhouden ervoor te opteren zich in België te vestigen bij haar kinderen. Terwijl zij onbetwistbaar opnieuw blijk gaf van deze duidelijke wil, door een aanvraag in te dienen voor een nieuw verblijfsdocument, zodat door de gemachtigde allerminst kennelijk onredelijk werd besloten tot een duidelijke intentie tot lang verblijf in België. Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat het loutere feit dat verzoekster in het verleden ook regelmatig voor een langere periode terugkeerde naar Iran, om aldaar haar familie en vrienden te bezoeken, niet van aard is afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing, nu deze niet overweegt dat de verzoekende partij nooit meer zal terugkeren naar het land van herkomst, doch enkel dat zij haar visumtermijn niet zal respecteren, nu zij kennelijk een langdurig verblijf in België op het oog heeft. De verzoekende partij voert nog aan dat zij zich niet thuis voelt in België, doch zulks is uiteraard moeilijk verenigbaar met het gegeven dat zij in 2017 nog een poging heeft gedaan om opnieuw in het bezit te worden gesteld van een F-kaart, zo besluit de verwerende partij.

2.2.3. Uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat verzoekster naar België kwam met een visum Type D, met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot die van Iraanse origine is en de Belgische nationaliteit heeft. Zij betoogt inmiddels van hem te zijn gescheiden en dat wordt niet betwist door de verwerende partij. De F-kaart die verzoekster naar aanleiding van deze gezinshereniging had ontvangen, werd ingetrokken nadat verzoekster ambtshalve werd geschrapt uit het vreemdelingenregister op grond van een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Het klopt dat verzoekster daarna een poging heeft ondernomen om zich terug in regel te stellen, door een aanvraag in te dienen om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Deze aanvraag resulteerde in een weigeringsbeslissing van 21 juni 2017. Ook op die datum werd in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, dat haar werd betekend op 23 juni 2017. Verzoekster betoogt dat zij gevolg heeft gegeven aan dit bevel binnen de daartoe voorziene termijn. De verwerende partij betwist ook dit niet. Vervolgens heeft zij op 27 november 2017 een visum C aangevraagd voor een familiebezoek, in eerste instantie in functie van het huwelijk van haar dochter met een Belgische onderdaan.

De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat verzoekster vrijwillig en binnen de daartoe voorziene termijn gevolg heeft gegeven aan het haar op 23 juni 2017 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals verzoekster terecht aangeeft is dit een element dat in rekening moet worden gebracht bij het beoordelen van de visumaanvraag. Immers, uit de hiervoor opgesomde antecedenten blijkt dat verzoekster op regelmatige wijze het grondgebied is binnengekomen (destijds op grond van haar huwelijk) en dat zij zich steeds heeft gehouden aan de beslissingen die betreffende haar verblijfsstatuut werden genomen. Het gegeven dat zij zich in regel heeft proberen te stellen toen haar verblijfskaart werd ingetrokken doet daaraan geen afbreuk en wijst er enkel op dat verzoekster zich heeft gesteund op de daartoe voorziene procedure, hetgeen haar bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid. Door enkel te verwijzen naar het verblijfsrecht dat verzoekster in het verleden had in België en naar het feit dat zij een aanvraag had ingediend om te worden teruggeplaatst in haar vorige administratieve toestand nadat haar F-kaart was ingetrokken, doch zonder daarbij ook in overweging te nemen dat zij zich steeds heeft geschikt naar de beslissingen die in haren hoofde werden genomen, heeft de verwerende partij de materiële motiveringsplicht geschonden.

2.3. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS